

РЕШЕНИЕ

№ 1602

гр. София, 11.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8224** по описа за **2021** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на дирекция „Инспекция по труда“ - С. срещу решение от 16.6.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 10462/2020 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 109-ти състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 22-006279/22.07.2020 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция от 300 лв., за нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Наредба № 5/29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 КТ.

В касационната жалба се твърди, че обжалваното решение е неправилно. Неправилно съдът е приел, че не е дадена пълна правна квалификация на нарушението, предвид непосочване на нормата на чл. 62, ал. 5 КТ, и ттам – нарушен е чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН и правото на защита на жалбоподателя. Налице е пълно описание както на нарушението, нарушителя, които са достатъчни за дадената правна квалификация. В случая не е налице съществено процесуално нарушение доколкото не е накърнено правото на защита. СРС не е изложил аргументи в тази насока.

Ответникът - [фирма] не взе становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли да се уважи касационната

жалба.

Административен съд София – град, X. касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

СРС е възприел следната фактическа обстановка, въз основа на събраните доказателства, а именно, че при извършване на проверка за спазване на трудовото законодателство е констатирало, че [фирма], в качеството си на работодател, не е извършил уведомление до съответната ТД на НАП С. в законоустановения 3-дневен срок от сключване на договора. Нарушението е извършено на 2.7.2019 г. и е констатирано на 16.6.2020 г. Съставен е акт за нарушение, на 16.6.2020 г., като е прието, че е налице нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Наредба № 5/29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 КТ.

Въз основа на тези факти СРС е приел, че НП е издадено от компетентен орган, в кръга на правомощията му, при спазване на процесуалните норми.

Същевременно е приел, че не е дадена пълна правна квалификация на нарушението, предвид непосочване на нормата на чл. 62, ал. 5 КТ, и оттам – нарушен е чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН и правото на защита на жалбоподателя доколкото се създава неяснота относно субекта на нарушението – за същия не е взето отношение със съответната правна квалификация.

Приел е също така, че в противоречие с материалния закон е наложено наказание на основание чл. 415в, ал. 1 КТ. Доколкото СРС счита, че е налице нарушение на чл. 62, ал. 3 КТ, то отговорността за настоящото нарушение е изключена от чл. 415в, ал. 2 КТ.

При преценка на доказателствата съдът не констатира допуснати от СРС процесуални нарушения.

На следващо място, доколкото производството е по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс, то приложение следва да намери и чл. 220 от тази глава, предвиждащ забрана за нови фактически установявания – съдът следва да прецени прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени в обжалваното решение.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 АПК съдът НЕ споделя изводите на СРС, че НП не отговаря на изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН. В него изрично и недвусмислено е посочено, че именно [фирма], в качеството си на работодател, е следвало да изпрати уведомление до ТД на НАП С. в законоустановения 3-дневен срок от сключване на трудовия договор с А. И. П..

На следващо място, видно от изложеното в НП, е прието, че не е изпълнено това задължение, като това е задължение за уведомление по чл. 62, ал. 5 КТ, като е прието,

че е нарушен чл. 3, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Наредба № 5/29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 КТ. При това положение, не може да се постави въпрос за приложението на чл. 415в, ал. 2 КТ. Ето защо съдът намира, е решението следва да бъде отменено.

На основание чл. 221, ал. 1 АПК съдът следва да се произнесе по същество. В случая, при постановяване на оспореното НП, предвид установената фактическа обстановка, следва да се направи извод, че е бил осъществен фактическият състав на чл. 3, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Наредба № 5/29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 КТ.

Ето защо следва да се приеме, че са налице предпоставките на чл. 415в, ал. 1 КТ.

При определяне на размера на наказанието обаче административно-наказващият орган не е посочил защо е определено към максимума. Въобще не са обсъждани наличието на отегчаващи обстоятелства, за да се направи такъв извод. Същевременно, не се установяват такива по делото, поради което и доколкото самият работодател е сезирал за нарушението /сметчаващо обстоятелство/; липсват доказателства за други такива предходни, следва наказанието да се определи към минимума, в случая – 100 лв.

При този изход на спора претенцията на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна. То следва да бъде определено в размер на по 80 лева за всяка инстанция или общо 160 лв., на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, във вр. с чл.37, ал.1 ЗПП, във вр. с чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, X.-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение от 16.6.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 10462/2020 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 109-ти състав КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА

ИЗМЕНЯ наказателно постановление /НП/ № 22-006279/22.07.2020 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция от 300 лв., за нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Наредба № 5/29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 КТ, КАТО

НАЛАГА на [фирма],ЕИК[ЕИК] имуществена санкция в размер на 100 лв. за това, че не е извършило уведомление до съответната ТД на НАП С. в законоустановения 3-дневен срок от сключване на трудовия договор с А. И. П. /сключен на 28.6.2019 г./, което е нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Наредба № 5/29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 КТ.

ОСЪЖДА [фирма],ЕИК[ЕИК] да заплати на Изпълнителна агенция "Главна дирекция по труда", дирекция „Инспекция по труда“ - С. сумата от 160 лв. разноски.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.